

Jeden člověk, jeden cíl, jedno slunce

Střežený Parnass přinesl v Městském divadle na talíři vlastní hlavu a Magickou flétnu

Jiří P. Kříž

Střežený Parnass Zdeňka Plachého a Jiřího Šimáčka je po přeslici pokračovatelem avantgardy 20. a 60 let. Vůbec není náhodné, že v uměleckém programování se perioda plodnosti protahuje na čtyři desítky let. A že to ani v rodném Brně nemá nekonformní, provokativně protiměšťácké a protinárodnické sdružení lehké. Důkaz nejnovější - znamenitý hold Mozartovi a jeho době, nový políček české malosti: Magická flétna v Městském divadle. Kostra magického příběhu se až podivuhodně shoduje s Mistrovou Kouzelnou flétnou. Totožné jsou i postavy: Cesta prince Tamina za vysvobozením vytoužené Paminy se souputníkem, lidovým hrdinou Papagenem. Oba na společné pouti z říše Královny noci do Sarastrovy Říše slunce s pomocí kouzel zázračného nástroje dosáhnou štěstí: Papageno Papageny, Tamino Paminy...

Popcorn a stepařský hymnus

„Vášnivý singspiel dle Střeženého Parnassu“ je ale především konfrontací dvou systémů vládnutí. Královny noci v cukrátkové říši barevné krásy, dobra, líbivosti, vznešenosti. Jako by se tam v životní harmonii inspirovali Karafiátovými Broučky, a nejenom repetiční replikou „i tot“ nebo vtíravými variacemi na song Popcorn upamatovávající na mistrovské jízdy Ondřeje Nepely. Ano život proměněný v překrásně líbivý kýč. Plachý, Šimáček i autor geniálního hudebního plánu Magické flétny Petr Kofroň ponechávají na divákovi míru ztotožnění.

Proti tomu stojí vábivě strohá, Deklarací lidských práv podepřená, vlastní magické ikony i schopné vůdce konstruující Říše slunce, domýšlející ve filozofické koncepci Kofroňova. Plachého a Šimáčkova díla zednářské ambice Mozartovy, Schikanedrovy a jejich četných následovníků. **Lákavě srozumitelná ideologie uniformní moci se opírá doslova o kouzla předního světového mistra magie Karla Bušiny, jehož perfektní artistická a iluzionistická čísla zmátla i přítele-kritika Josefa Mlejnkla, když také Říši slunce označil za „říši dobra“.**

A bodejť by ho neošálila, když znamenitý stepařský hymnus „Jedno slunce/ Jedna záře/ Jedna moudrost// Tak mi dejte ruce/ a dejte mi i srdce./ Čekám.“ je hudebním a tanečním vrcholem inscenace. Nějak přeslechl, že na jiném místě se zpívá „Ein Mensch, ein Ziel, und Eine Weisung..., ein Blut...“ A přehlédl, že nádherný bílý palác Královny noci s holoubky na střeších je Sarastrovými vojsky ve jménu jednoho cíle proměněn v ohořelou ruinu...

Kdo neskáče, není Čech!

To už jde přece líbivá lákavost stranou, protože žánrová, výtvarná, verbální, hudební, stylová, zkrátka umělecká provokace, a jí jsou artefakty Střeženého Parnassu vždy, se mění ve varování před proměnou vizí i cílů v totalitu, v pošlapání deklarácí i lidských práv.

Prominou mi Smysl, Mazák, Ondříček, Sagher, Skála, Jirková, Vaňková, Severová i další (repríza 29. března), že nevyzvedávám jejich jedinečné herecké výkony. Potřebnější je postavit inscenaci nad dehonestující odsudky vyvrcholivší na premiéře „hajzlíkovou“ (doslova) distribucí anonymních letáků, že Magická flétna fašismus propaguje. Ve zřejmém rozporu s tím, co autoři divákům nabídli. Inu - kdo neskáče, není Čech!